

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach IV Wydział Pracy, w skutek cofnięcia pozwu, umorzył postępowanie w sprawie (pkt 1) oraz postanowił nie obciążać stron kosztami procesu (pkt 2).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów Sąd oparł na art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz art. 102 k.p.c. wskazując, iż powód przebywa na zasiłku dla bezrobotnych w wysokości 560 złotych miesięcznie. Biorąc powyższe pod uwagę oraz okoliczności sprawy (zaspokojenie żądania w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w trakcie trwania procesu) Sąd meriti uznał, że obciążanie powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 1.200 zł byłyby nadmierne i traktując sytuację powoda jako wypadek szczególnie uzasadniony, nie obciążył powoda tymi kosztami.

Powyższe orzeczenie w zakresie pkt 2 zaskarżył pełnomocnik pozwanego, zarzucając mu naruszenie przez Sąd przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

- art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, co polegało na błędnym ustaleniu i przyjęciu, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek przemawiający za nieobciążeniem w ogóle powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł bowiem będzie ono nadmierne w sytuacji, kiedy w sprawie nie zachodzą wyjątkowe okoliczności przemawiające za nieobciążaniem powoda kosztami procesu, a niejasna oraz niewiadoma jest sytuacja materialna powoda, powód nie udowodnił, że nie pracuje, a ponadto nie jest okolicznością bezsporną, że powód przebywa na zasiłku dla bezrobotnych wynoszącym 560 zł.;

- art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. poprzez ich nie zastosowanie, co polegało na nieobciążeniu powoda kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w sytuacji kiedy to stroną przegrywającą jest powód;

- art. 100 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji kiedy Sąd wywodząc w uzasadnieniu, że pozwany zaspokoilił żądanie w zakresie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w trakcie trwania procesu nie zastosował tego przepisu w sytuacji, kiedy powód dochodził od pozwanego roszczenia w łącznej wysokości 7.187,18 zł, a ekwiwalent wynosił jedynie 887,18 zł co świadczy o tym, że pozwany jeżeli już przyjął, że przegrał w jakiejś części to uległ tylko w nieznaczącej części;

- art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie oceny dowodów:

a) w sposób nie wszechstronny z całkowitym pominięciem okoliczności, iż nie została zbadana i ustalona sytuacja materialna powoda, a zatem pozostaje ona niejasna oraz niewiadoma co świadczy, iż w sprawie nie zachodzą wyjątkowe okoliczności przemawiające za nieobciążaniem powoda kosztami procesu, zaś jego obciążenie nimi nie będzie nadmierne, powód nie udowodnił, że nie pracuje a ponadto nie jest okolicznością bezsporną, że powód przebywa na zasiłku dla bezrobotnych wynoszącym 560 zł;

b) wyciągnięcie wniosków pozostających ze sobą w sprzeczności i nie znajdujących poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie poprzez uznanie, że w sprawie zachodzą wyjątkowe okoliczności przemawiające za nieobciążaniem powoda kosztami procesu pomimo, że nie została zbadana i ustalona sytuacja materialna powoda, a zatem pozostaje ona nie jasna oraz niewiadoma, powód nie udowodnił, że nie pracuje a ponadto nie jest okolicznością bezsporna, że powód przebywa na zasiłku dla bezrobotnych wynoszącym 560 zł. Jeżeli nawet Sąd uznał, że powód przegrał tylko w części to nie zastosował on regulacji zawartej w art. 100 k.p.c. i nie rozdzielił wzajemnie pomiędzy stronami kosztów procesu;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób nieodpowiadający wymogom przewidzianym w tymże przepisie tj. w sposób niejasny i niedokładny - z uzasadnienia nie wynika wprost dlaczego Sąd Rejonowy przyjął, że powód przebywa na zasiłku dla bezrobotnych wynoszącym 560 zł i jest to okoliczność bezsporna, a zostało to ustalone

tylko i wyłącznie w oparciu o głośne oświadczenie powoda bez przedłożenia stosownych dokumentów, zachodzą wyjątkowe okoliczności przemawiające za nieobciążaniem powoda kosztami procesu, a niejasna oraz niewiadoma jest sytuacja materialna powoda - bowiem z w/w samego postanowienia takiego wniosku nie można wyciągnąć pomimo, iż uzasadnienie winno poza wskazaniem podstawy faktycznej rozstrzygnięcia wskazywać ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej z jednoczesnym wyjaśnieniem podstawy prawnej i przytoczeniem przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze skrzęty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku pozwanego w przedmiocie obciążenia powoda kosztami procesu, w tym zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zwrot kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu.

Art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c.).

W świetle art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Natomiast zgodnie z art. 102 k.p.c. w sprawach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe oznacza, iż sądy mają swobodę przy rozstrzygnięciu o zwrocie kosztów procesu, gdy stosowania zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. (odpowiedzialności za wynik procesu) nie można pogodzić z zasadą słuszności. Jednakże art. 102 k.p.c. jako przepis szczególny nie może być wykładany rozszerzająco i wyklucza uogólnienie (postanowienie SN z 1981-02-16 IV PZ 11/81 L.). Jego zastosowanie przez sąd musi być więc oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu (lojalność i racjonalność strony w zakresie podejmowanych czynności procesowych), jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (zob. post. SN z 14.1.1974 r., II CZ 223/73, niepubl.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy uznać należy, iż Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisu art. 98 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. czy też art. 100 k.p.c. nie obciążając powoda kosztami procesu strony pozwanej. Natomiast do słusznego doszedł wniosek, iż zastosowanie miała zasada słuszności wyrażona w art. 102 k.p.c.

Ma rację Sąd Rejonowy, iż powód powinien skorzystać z dobrodziejstwa tego przepisu. Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył sprawy ze stosunku pracy i powód mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego roszczenia. Nie może także umknąć uwadze, że dopiero po wytoczeniu powództwa strona pozwana wypłaciła ekwiwalent za niewykorzystany w 2013 roku i 2014 roku urlop wypoczynkowy oraz sprostowała świadectwo pracy powoda.

Ponadto - jak słusznie zwrócił uwagę Sąd I instancji – obciążenie powoda kosztami strony pozwanej byłoby nadmierne. Jak wynika z akt sprawy sytuacja majątkowa B. B. nie jest dobra. Zgodnie z informacją Powiatowego Urzędu Pracy w P. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, która wbrew twierdzeniu skarżącego znajduje się w aktach sprawy, powód od dnia 5 marca 2014 roku figuruje jako osoba bezrobotna, zaś od dnia 13 marca 2014 roku pobiera zasiłek dla bezrobotnych. Z kolei na rozprawie w dniu 24 czerwca 2014 roku powód wskazał, w jakiej wysokości wskazane świadczenie pobiera tj. w kwocie 560 zł. Strona pozwana, którą reprezentował zawodowy pełnomocnik nie kwestionowała na bieżąco tych twierdzeń. Dopiero w zażaleniu podważa wskazaną okoliczność. Podobnie jak okoliczność nie świadczenia przez powoda pracy. Fakt zarejestrowania jako osoba bezrobotna w sposób jednoznaczny wskazuje, że dana osoba nie pracuje. Trudno byłoby przedstawić bardziej wiarygodny dowód na okoliczność nie świadczenia pracy, niż informacja z Urzędu Pracy o zarejestrowaniu i pobieraniu przez powoda zasiłku dla bezrobotnych. Chyba, że pozwany podejrzewa, że powód pracuje „na czarno”, ale taką okoliczność był zobowiązany wykazać. Natomiast żaden dowód na poparcie reprezentowanej tezy rzekomej pracy powoda, nie został zaprezentowany. W tej sytuacji uznać należy, jak słusznie ustalił Sąd I instancji, że jedynym dochodem jaki powód posiada, to kwota zasiłku dla bezrobotnych w wymiarze 560 zł. Jednocześnie, co wynika wprost z akt osobowych powoda, posiada on na utrzymaniu dziecko w wieku 5 lat pozostając kawalerem. W związku z tym trudno podzielić twierdzenia skarżącego zarówno, co do braku udowodnienia przez powoda swojej trudnej sytuacji majątkowej czy też możliwości pokrycia kosztów procesu. Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma żadnej wątpliwości, że wskazane koszty zdecydowanie przekraczają możliwości finansowe powoda. W związku z powyższym decyzja Sądu meriti, co do zastosowania zasady słuszności, była w pełni uzasadniona.

Uznać zatem należy, że Sąd meriti dokonał prawidłowych ustaleń oraz subsumcji prawnej, nie naruszając żadnych ze wskazanych w zażaleniu przepisów prawa procesowego.

Podzielając wywody Sądu Rejonowego zawarte w zaskarżonym postanowieniu uznać należy, że brak obciążenia powoda kosztami procesu - w realiach niniejszej sprawy - jest w pełni uzasadniony.

A zatem orzeczenie Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Przewodnicząca: Sędziowie:

Z/ Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi i pełnomocnikowi pozwanej .